

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15CoCsp/7/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6423200929
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jaroslav Mikulaj
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6423200929.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jaroslava Mikulaja a členov senátu JUDr. Jaroslava Galla a JUDr. Klaudie Koskovej v spore žalobcu: A. B., nar. XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom C. D. XXX/XX, XXX XX E. F., zastúpená: Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., so sídlom Kuzmányho 29, 040 01 Košice, IČO: 47 234 466, proti žalovanému: POHOTOVOST', s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený: JUDr. Katarína Hegedúšová, advokátka, so sídlom Majerníkova 3/A, 841 05 Bratislava-Dúbravka, IČO: 42 185 190, žaloba o vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 7Csp/19/2023-99 zo dňa 26. septembra 2023, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.
II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

odôvodnenie:

1. Okresný súd napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť uhradiť žalobkyni istinu vo výške 2.764,75 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 11,5% p. a. zo sumy 2.764,75 EUR od 25. 03. 2023 až do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia (I. výrok). Zároveň žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (II. výrok).

2. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku konštatoval, že žalobkyňa sa návrhom na vydanie platobného rozkazu domáhala vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 2.764,75 EUR s príslušenstvom. Návrh na vydanie platobného rozkazu zdôvodnila tým, že so žalovaným ako dodávateľom uzatvorila dňa 04. 08. 2010 zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva o úvere“). Bola toho názoru, že ide o spotrebiteľskú zmluvu o úvere, ktorá neobsahovala obligatórne náležitosti v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „ZoSÚ“), a preto poskytnutý úver bolo potrebné považovať za bezúročný a bezpoplatkov. Žalobkyni bol poskytnutý úver vo výške 500 EUR, pričom v prospech žalovaného uhradila sumu vo výške 3.264,75 EUR a teda rozdiel predstavoval bezdôvodné obohatenie, ktoré žiadala vydať.

3. Vykonaným dokazovaním mal okresný súd za preukázané, že medzi stranami sporu došlo k uzatvoreniu adhéznej zmluvy, ktorá mala podobu formulárovej zmluvy. Žalobkyňa bola v zmluve o úvere označená nielen IČO-m, resp. obchodným menom, ale aj svojim rodným číslom, adresou trvalého pobytu. Nebolo možné jednoznačne konštatovať, či pri uzatváraní zmluvy o úvere konala v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, a to aj s prihliadnutím na okolnosť, že v samotnej zmluve o úvere žalobkyňa takúto skutočnosť prehlásila. V tomto smere vychádzal z viacerých rozhodnutí súdov, na ktoré poukázal. Mal za to, že pri výške poskytnutého úveru by bol akýkoľvek iný záver (napr. použitie

prostriedkov pre podnikateľskú činnosť) za neudržateľný vzhľadom na výšku požadovanej sumy zmluvou o úvere. Žalovaný v danom prípade neunesol dôkazné bremeno ohľadom ním tvrdenej skutočnosti, že žalobkyňa vystupovala ako podnikateľský subjekt a finančné prostriedky použila na účely podnikania. Z uvedeného dôvodu tak na zmluvu o úvere aplikoval príslušné ustanovenia zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“) týkajúce sa ochrany záujmov spotrebiteľa ako aj ustanovenia ZoSÚ. Okresný súd dospel k záveru, že výška RPMN 148,10% vo svojom obsahu odporuje zákonu a dobrým mravom, keďže v danom období bola priemerná výška RPMN na finančnom trhu pri návratnosti od 1 až 5 rokov 15,88% ročne a ročná úroková sadzba dosahovala v danom období hodnotu 14,91%. Na základe uvedeného tak dospel k záveru, že zmluva o úvere je postihnutá bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou, preto žalobe vyhovel.

4. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a tieto vzhľadom na plný úspech v konaní priznal žalobkyňi.

5. V zákonnej lehote podal proti rozsudku odvolanie žalovaný, z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Nesúhlasil s aplikáciou iného zákona ako zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „OBZ“), nakoľko zmluva o úvere bolo uzatvorená v zmysle § 269 ods. 2 OBZ. Poukázal na to, že zmluvu o úvere uzavrel so žalobkyňou ako dlžníčkou pod obchodným menom A. B. ako fyzickou osobou – podnikateľom s prideleným IČO: XX XXX XXX. Bol toho názoru, že predmetný vzťah bolo potrebné posudzovať ako obchodnoprávny a nie ako spotrebiteľský, nakoľko malo ísť o zmluvný vzťah medzi dvomi podnikateľskými subjektmi. Zmluva o úvere preto nespádala pod režim spotrebiteľských zmlúv a nemohla tak byť preskúmaná z hľadiska stanovených obsahových náležitostí zmlúv o spotrebiteľskom úvere. Poukázal na to, že žalobkyňa prehlásenie týkajúce sa spôsobu použitia finančných prostriedkov na výkon podnikania vlastnoručne podpísala. V zmysle definície spotrebiteľa podľa ZoSÚ je dôležité, na aký účel bol úver poskytnutý, a nie na aký účel dlžník poskytnuté peňažné prostriedky použil. Žalovaný zdôraznil, že pri poskytnutí úveru vychádzal z vyhlásenia žalobkyne, že ide o úver poskytnutý na výkon podnikania. Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere boli Všeobecné podmienky poskytnutia úveru (ďalej len „VPPÚ“), s ktorými žalobkyňa súhlasila, nemala k nim žiadne výhrady a zaviazala sa ich dodržiavať. Žalovaný tiež namietal neexistenciu ani jedného z prípadov bezdôvodného obohatenia podľa § 451 OZ, keďže žalobkyňa mu plnila na základe platne uzavretej zmluvy o úvere, ktorá nebola vyhlásená za neplatnú, právny dôvod na plnenie z nej neodpadol a majetkový prospech získal žalovaný z poctivých zdrojov. Podľa názoru žalovaného nároky z titulu bezdôvodného obohatenia nie sú spotrebiteľským vzťahom a z tohto dôvodu je prístup zohľadňujúci záujem slabšej strany nežiadúci, a je potrebné zachovávať rovnosť strán. V závere odvolania poukázal na to, že žalobkyňou uplatnený nárok sa stal premlčaný v subjektívnej premlčacej lehote v celom rozsahu dňa 14. 05. 2014, t. j. po uplynutí subjektívnej lehoty, ktorá mala začať plynúť dňa 14. 05. 2012, kedy žalobkyňa poukázala na účet žalovaného poslednú splátku nad rámec sumy istiny. Subjektívna premlčacia lehota začala plynúť nasledujúcim dňom odo dňa 14. 05. 2012, a to vzhľadom na to, že od tohto okamihu mala žalobkyňa vedomosť o úhrade, nakoľko žalovanému sumu uhradila dobrovoľne. V tomto smere odkázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17Co/263/2017 – 82 zo dňa 27. 06. 2018.

6. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žiadala rozhodnutie okresného potvrdiť ako vecne správne a priznať náhradu trov odvolacieho konania. Odvolanie žalovaného považovala v celom rozsahu za nedôvodné. Nestotožnila sa s právnym názorom žalovaného o právnom vzťahu, ktorý by nemal byť spotrebiteľským, pričom samotná zmluva o spotrebiteľskom úvere má všetky znaky spotrebiteľskej zmluvy. Spotrebiteľský charakter zmluvy o úvere vzhľadom na ňou uvádzané skutočnosti ako aj na početnú rozhodovaciu prax všeobecných súdov v skutkovo a právne totožných veciach nepovažovala za sporný. Podľa názoru žalobkyne bolo bežnou praxou žalovaného pri uzatváraní obdobných úverových zmlúv označovať dlžníka ako podnikateľský subjekt. V prípade, ak to nebolo možné, tak účelovo zaškrtoval políčko určujúce účel použitia finančných prostriedkov za účelom zamestnania, resp. povolania, aby došlo k vylúčeniu aplikácie právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Pokiaľ ide o osobitný podpis žalobkyne, ktorým mala vyjadriť súhlas so žalovaným uvedeným účelom použitia finančných prostriedkov, poukázala na to, že priemerný spotrebiteľ pri uzatváraní úverovej zmluvy nemá ani nemôže mať vedomosť o tom, aké právne následky preňho môže mať podpísanie žalovaným predformulovaného vyhlásenia týkajúceho sa údajného použitia finančných prostriedkov. Uvedené sa navyše nachádzalo v časti, kde vyžadovaný podpis spotrebiteľa evokoval jeho súhlas s výškou

poskytnutého úveru a jednotlivých splátok. Žalobkyňa v konaní prehlásila, že poskytnutý úver použila výlučne na súkromné účely, pričom takto zamýšľala už aj pri podpise samotnej zmluvy o úvere. Námietku premlčania považovala za nekvalifikovanú. K začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby uviedla, že sa vyžaduje skutočná preukázaná a nie len predpokladaná vedomosť spotrebiteľa o vzniku bezdôvodného obohatenia a osobe, ktorá sa na jeho úkor bezdôvodne obohatila. Žalobkyňa túto vedomosť nadobudla až po prvej porade so svojim právnym zástupcom, pričom v rovnaký deň došlo aj k udeleniu plnomocenstva na zastupovanie, a to dňa 28. 02. 2023. Žiaden skorší dátum nadobudnutia tejto vedomosti zo strany žalovaného nebol preukázaný. Tvrdenie žalovaného o premlčaní nároku bolo potrebné podľa názoru žalobkyne vyhodnotiť ako nedôvodné.

7. V odvolacej replike žalovaný zotrval v celom rozsahu na podanom odvolaní. Mal za to, že sa dostatočne vyjadril ku všetkým relevantným skutočnostiam prostredníctvom všetkých svojich predošlých podaní a vyjadrení.

8. Žalobkyňa sa k odvolacej replike žalovaného už nevyjadrila.

9. Na základe odvolania žalovaného krajský súd, ako súd odvolací v zmysle § 34 CSP, vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario s použitím § 219 ods. 3 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správny.

10. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

11. Odvolací súd nezistil žiadnu vadu v rámci postupu prvoinštančného súdu, ktorá by sa týkala procesných podmienok. Preto mohol vyhodnotiť správnosť napadnutého rozsudku iba z hľadiska odvolacích dôvodov uvedených žalovaným v podanom odvolaní. Vychádzajúc potom zo žalovaným formulovaných odvolacích dôvodov odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a po právnej stránke vec posúdil správne. V dôsledku toho nebolo podané odvolanie dôvodné. Aj podľa odvolacieho súdu sa žalovaný na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil o sumu 2.764,75 EUR, ktorú je povinný vydať spolu s príslušným úrokom z omeškania ako príslušenstvom.

12. Žalovaný aj v odvolacom konaní namietal posúdenie právneho vzťahu medzi stranami sporu, ktorý vznikol na základe zmluvy o úvere ako spotrebiteľského. Mal za to, že na základe zmluvy o úvere došlo k vzniku záväzku medzi dvoma podnikateľskými subjektmi (žalobkyňou ako fyzickou osobou podnikateľom, vykonávajúcou podnikateľskú činnosť na základe živnostenského oprávnenia a žalovaným ako právnickou osobou), z ktorého dôvodu nie je možné aplikovať ustanovenia ZoSÚ ako ani ustanovenia OZ na ochranu spotrebiteľa. Odvolací súd v tomto smere uvádza, že z hľadiska § 2 písm. a) ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere, je rozhodujúce, či fyzická osoba koná v rámci svojej podnikateľskej činnosti alebo nie. Predmetné ustanovenie obsahuje definíciu pojmu spotrebiteľa pre potreby jeho odlišenia od situácie, kedy do úverového vzťahu s veriteľom vstupuje fyzická osoba v rámci svojej „obchodnej činnosti“ - v rámci svojho podnikania či povolania (zamestnania). Zákon teda takýmto vymedzením pojmu spotrebiteľ sledoval len to, aby vylúčil aplikáciu zákona na právne vzťahy zásadne podnikateľského charakteru medzi podnikateľmi a nie, aby spod jeho ustanovení „vypadli“ prípady, kedy si fyzická osoba oprávnená na podnikanie berie úver pre vlastné osobné potreby evidentne nesúvisiace s jej prípadnou obchodnou činnosťou. Vo vzťahu k účelu ZoSÚ, ktorým je ochrana fyzickej osoby v prípade, že táto nekoná v rámci svojej obchodnej činnosti, nie je potom rozhodujúcim kritériom to, ako je fyzická osoba v zmluve označená (či údajmi označujúcimi ju ako podnikateľa - najmä IČO-m, resp. údajom o zápise v príslušnom registri, alebo len svojim menom a priezviskom, bydliskom, dátumom narodenia atď.), ale to, či právny úkon robila v súvislosti so svojou podnikateľskou činnosťou alebo nie. Označenie strany v zmluve síce tomu môže napovedať, ale nie je to rozhodujúce. Takisto nie je úplne smerodajným to, či v zmluve sa nachádza osobitná slovná deklarácia o tom, že sa úver poskytuje na účely podnikania, keďže obzvlášť pri spotrebiteľskom úvere poskytovanom formou hotovostnej pôžičky (ako v tomto prípade) veriteľ v podstate nemá možnosť nijako ovplyvniť skutočné použitie poskytnutých

prostriedkov na rozdiel od úveru v pravom zmysle slova, ktorým veriteľ neposkytuje finančné prostriedky priamo dlžníkovi, ale v jeho prospech tretej osobe.

13. Podľa § 261 ods. 3 písm. d) OBZ účinného v čase uzavretia zmluvy o úvere je úverová zmluva tzv. absolútnym obchodom, ale z hľadiska možnosti súčasnej aplikácie spotrebiteľskej úpravy ZoSÚ je potrebné zvýrazniť § 261 ods. 1 OBZ, podľa ktorého o obchodnoprávny vzťah medzi podnikateľmi ide vtedy, ak pri jeho vzniku je zrejmé s prihliadnutím na všetky okolnosti, že sa týka ich podnikateľskej činnosti. Z tohto ustanovenia vyplýva, že obchodnoprávny vzťah je charakterizovaný nielen povahou jeho subjektov, t. j., že musí ísť o podnikateľov, ale aj zrejmou súvislosťou s podnikateľskou činnosťou pri vzniku tohto vzťahu vzhľadom na všetky vonkajšie okolnosti. Povedané aj inak, ako sa daný právny vzťah, daný záväzok a jeho účel javí z hľadiska objektívneho posúdenia. Samotné označenie fyzickej osoby ako podnikateľa v zmluve o úvere a slovné uvedenie alebo zaškrtnutie políčka v zmluve o úvere na účely podnikania, či povolenia nevylučuje spotrebiteľský charakter úverového vzťahu, lebo len tieto formálne údaje nedokazujú konkrétny súvis s podnikaním.

14. V prejednávanej veci žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal svoje tvrdenie o tom, že uzavretá zmluva o úvere by mala mať súvis s podnikateľskou činnosťou žalobkyne. Práve naopak, samotná podoba žalovaným pripraveného zmluvného formulára, čestné prehlásenie žalobkyne ako aj výpoveď zástupcu žalovaného v inom konaní (Okresného súdu Lučenec, sp. zn. 4C/201/2015; vid' č. I. 52 spisu, Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 9C/100/2016; vid' č. I. 56 spisu) potvrdzujú, že mal záujem urobiť v podstate z každého inak spotrebiteľského úverového vzťahu právny vzťah spravujúci sa výsostne OBZ a tým obísť zákonné ustanovenia poskytujúce spotrebiteľskú ochranu i fyzickej osobe oprávnenej na podnikanie v prípadoch, kedy sa jej konanie netýka podnikania. Vzhľadom aj na pomerne nízku sumu, ktorá bola predmetom zmluvy o úvere, odvolací súd považuje za logické, že žalobkyňa uzavrela so žalovaným zmluvu o spotrebiteľskom úvere a nie zmluvu súvisiacu s jej obchodnou (podnikateľskou) činnosťou. Na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že žalobkyňa v zmluve o úvere podpísala prehlásenie o tom, že úver je poskytnutý na výkon jej podnikania a že v zmluve o úvere, ktorú ani nevyplňala, bola označená aj svojim IČO-m a číslom zápisu v živnostenskom registri. Ako už bolo uvedené, rozhodujúci je súvis s podnikateľskou činnosťou a tento evidentne na strane žalobkyne absentoval.

15. Odvolací súd dáva za pravdu žalovanému, že posúdenie (ne)spotrebiteľskej povahy úveru závisí od toho, na aký účel bol úver poskytnutý a nie na aký účel ho dlžník použil. V tomto prípade však samotné zmluvné deklarácie obsiahnuté v stranami uzavretých úverových zmluvách nie sú dôkazom toho, že išlo o nespotebiteľský úver, pretože iné vykonané dôkazy práve naopak preukázali, že išlo o spotrebiteľský úver. Žalovaný preto neopodstatnene v odvolaní namietal, že vychádzal z vyhlásenia žalobkyne o podnikateľskom charaktere poskytnutého úveru v spojení s VPPÚ. V tomto smere odvolací súd poukazuje aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 232/2023 zo dňa 15. 03. 2023, ktorý uviedol, že: „K formálnemu podnikateľskému označeniu osoby, ktorá vstupuje do záväzkov s dodávateľom a k praktikám dodávateľov, ktorí spotrebiteľa de iure zbavujú právnej ochrany, sa vyjadruje aj odborná literatúra. Veritelia finančných služieb vyvinuli početné modely a techniky vymedzenia a zachytenia účelu úveru, ktorých cieľom bolo dosiahnuť vyhlásenie spotrebiteľa o tom, že účel zmluvy a poskytovanej služby sa spája s konaním osoby vo sfére predmetu jej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti (napr. inštruovanie obchodných zástupcov, aby všetci dlžníci v spotrebiteľských zmluvách ako účel vyznačovali podnikanie, povolenie, zamestnanie, inú obchodnú činnosť a pod., resp. výslovné vypísanie účelu úveru alebo vyhlásenie o tom, že účelom poskytnutia úveru je výplata jeho podnikateľských záväzkov, výplata miezd zamestnancov a pod.). Všetky uvedené praktiky predstavujú nekalé konanie ingerujúce do autonómie osoby spotrebiteľa s negatívnym následkom smerujúcim k zbaveniu jeho spotrebiteľskej ochrany. Žiadna z uvedených praktík však v konečnom dôsledku neprivodzuje relevanciu tohto nekalého konania, ktorá by akýmkoľvek spôsobom mohla ovplyvniť skutočný spotrebiteľský štatút osoby. Na tento účel je totiž potrebné vychádzať z tzv. skutočného účelu zmluvy, ktorým nie je, resp. nemusí byť účel formálne v zmluve deklarovaný. Skutočný účel zmluvy musí byť medzi stranami a osobitne pred decíznym orgánom preukázaný hodnoverne do tej miery, že nemôžu byť pochybnosti o tom, či osoba poskytnutý úver skutočne použila na záväzky v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, alebo či prostriedky použila na osobné účely. Iba v prípade jasného preukázania existencie skutočného účelu zmluvy, a teda i záväzku možno jednoznačne ustáliť, či ide alebo nejde o spotrebiteľský vzťah (porov. Števec, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík,

M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník I. § 1 - 450. Komentár. 2. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2019. s. 529.)“

16. Z týchto dôvodov odvolací súd konštatuje správnosť záveru prvoinštančného súdu, že zmluva o úvere má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere, na ktorú sa vzťahujú príslušné ustanovenia ZoSÚ a ustanovení OZ o spotrebiteľských zmluvách. V súdnej veci teda išlo o spotrebiteľský vzťah, a preto správne okresný súd pristúpil ku skúmaniu obligatórnych náležitostí zmluvy, pričom už absencia čo i len jednej (napr. neuvedenie úrokovej sadzby - § 9 ods. 2 písm. i) ZoSÚ) má za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ. Nakoľko zo zmluvy o úvere je jednoznačne zrejmé, že táto neobsahuje už samotný údaj o úrokovej sadzbe poskytnutého spotrebiteľského úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. i) ZoSÚ, tak už táto skutočnosť je postačujúca k prijatiu záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru.

17. Odvolací súd konštatuje, že úroková sadzba - percentuálna miera bežného ročného úročenia istiny úveru v zmluve o úvere vôbec nie je uvedená. Ide o obsahovú náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá nepochybne musí byť uvedená priamo v zmluve o úvere a musí byť uvedená jednoznačne, zrozumiteľne (t. j. číselne percentom s uvedením obdobia úročenia - sadzba ročná, mesačná ...). Pokiaľ by sa žalobkyňa a dlžník aj dohodli, že poplatok vo výške 987 EUR, ktorý mala ako dlžník zaplatiť spolu s poskytnutou istinou úveru, by predstavoval dohodnutý úrok, tak takúto dohodu nemožno považovať za náležité splnenie zákonnej podmienky uviesť priamo v zmluve o úvere úrokovú sadzbu úveru. Taktiež by neobstálo ani uvedenie úrokovej sadzby vo VPPÚ. Úroková sadzba je jednou z informácií o spotrebiteľskom úvere pri ponuke spotrebiteľského úveru, ktoré slúžia spotrebiteľom pre porovnanie ponúk rôznych finančných inštitúcií (poskytovateľov úverov) a tým mu umožniť vybrať si najvhodnejší úver. Neuvedenie úrokovej sadzby alebo jej neuvedenie priamo v zmluve o úvere je sankcionované bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. Z uvedeného je tak zrejmé, že nie je potrebné skúmať absenciu ďalších obligatórnych náležitostí zmluvy o úvere, ktorých absencia by spôsobovala bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru. Žalovaný mal tak nárok len na zaplatenie istiny poskytnutého úveru, a všetky ďalšie úhrady ním prijaté od žalobkyne nad rámec poskytnutej istiny úveru už predstavovali bezdôvodné obohatenia na strane žalovaného, ktoré je tento povinný žalobkyni vydať titulom bezdôvodného obohatenia, pričom jeho výška v konaní nebola sporná.

18. K námietke premlčania riadne vznesenej žalovaným až v odvolacom konaní týkajúcej sa uplynutia subjektívnej premlčacej doby v zmysle § 107 ods. 1 OZ odvolací súd uvádza, že ide o hmotnoprávnu námietku v zmysle ustanovenia § 152 CSP, ktorú žalovaný v pozícii veriteľa mohol ako prostriedok procesnej obrany objektívne uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie, a to do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej (§ 296 CSP). V danom prípade žalovaný v sporovom konaní, pre ktoré je charakteristická kontradiktórnosť konania, tak neučinil, keďže nevzniesol kvalifikovaným spôsobom námietku premlčania. Z obsahu podaného odporu zo strany žalovaného totiž vyplýva iba všeobecné konštatovanie o tom, že nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia podlieha zákonnej subjektívnej premlčacej dobe. Uvedené vyjadrenie nemožno vnímať ako podanie námietky premlčania. V civilnom sporovom konaní aj pri procesnej obrane je povinnosťou strany objasniť, čo vznesenou námietkou sleduje. Ak žalobca chcel vznieť kvalifikovane námietku premlčania, mal túto riadne odôvodniť. To znamená, že mal uviesť, kedy malo dôjsť k začiatku plynutiu premlčacích lehôt a ich uplynutiu, aby súd mohol vychádzať z týchto skutkových tvrdení pri rozhodovaní a tieto následne aj vyhodnotiť po právnej stránke. Nakoľko žalovaný v odvolacom konaní neuviedol žiaden argument a zároveň nepreukázal, že nový prostriedok procesnej obrany nemohol uplatniť pred súdom prvej inštancie bez svojej viny, odvolací súd konštatuje, že námietka premlčania uplatnená žalovaným až v odvolacom konaní nespĺňa procesné podmienky uvedené v ustanovení § 366 ods. d) CSP na to, aby mohla byť relevantným odvolacím dôvodom (novotou v odvolacom konaní), a to o to viac ak ide o konanie s ochrannou slabšej strany.

16. Odvolací súd konštatuje, že ani jeden z odvolacích dôvodov nebol žalovaným uplatnený dôvodne, a preto napadnutý rozsudok vo veci samej (I. výrok) podľa § 387 ods. 1, 2 CSP vrátane výroku o trovách konania (II. výrok) z dôvodu ich vecnej správnosti potvrdil.

17. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z § 255 ods. 1 CSP. V tomto prípade bola v odvolacom konaní plne úspešná žalobkyňa, a preto jej

odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník, v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

18. O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z. z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.